

În geamul aceleiași ploi

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

“Oriunde mă atingi bate o inimă și dacă atunci când mă îmbrățișezi
eu nu vorbesc este deoarece toate cuvintele din mine par să fi devenit pulsuri...”

- Mai trece-un an și-n loc să ningă, plouă...
Când bradul se-ncovoaie sub tăceri
Pe frunte simt broboanele de rouă
Rămase din apuse primăveri.

În șemineu mai ard ceva iluzii,
Mai fumegă-n cenușă un regret,
Dar azi, de fericire, fac transfuzii
Învăț să cred în dragoste și-ncet

Pășesc peste hotarul alegoric...
Vreau să te am alături zi de zi,
Ți-am spus-o când banal, când metaforic
Cel mai adesea doar în poezii.

- Mai trece-o iarnă, toate-s trecătoare,
Captive-n gheață marile dureri
Se vor topi sub razele de soare
Și-n suflet s-or așterne primăveri.

Din vise dulci vom construi altare,
Regretele să piară în pustiu,
De sub zăpezi vor înflori lăstare,
În viață nu e loc de cenușiu.

Prin fiecare vers va curge rouă,
Ninsoarea se va pierde-n amintiri
Iar peste noi, iubito, o să plouă
Doar flori de nuferi, fără amăgiri.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș